

ПОЕТИЧЕН ПОГЛЕД

Васил МАВРОДИЕВ

От ранни зори тази мисъл притискаше съзнанието му: "Ами ако Го предам, ще спечеля ли нещо от това? Толкова години вече съм касиер на учениците и какво се получи? - популярен съм само сред недъгавите и болните, на които Той слугува и които изцелява. Това са 3 години ходене по мъките и накрая всъщност аз пак съм ошетен." "

Търпението на Искариотски беше на привършване, комерческо ето завладя съзнанието му, но как можеше да даде тласък на идеите си, какво можеше да направи? "Търсете и ще намерите" - казваше Той и аз ще намеря начин да стигна до печалба от Него. Ясно ми е, че първосвещениците искат живота Му, ще се споразумея с тях. Ще съм доволен на всичко, което ми дадат. А ако го арестуват? А, ще го арестуват, Той толкова пъти им се измъква невредим, помня как и с камъни искаха Го убият и не успяха."

Докато Юда мислеше, паметният ден тихо отминаваше. Нощта заварва тринайсет мисионери, тихо говорещи си сред скромна обстановка. Спасителят, знаейки, че от Бога е дошъл и при Бога ще се върне, става сред тях и заявява, че ще бъде предаден от някого в стаята.

"Кой може да е този? - се питат всички, обзети от смут, стрес и изненада. - Толкова време сме заедно и за предателство ли е настанал час?"

Но времето изтича, лишавайки ги от повече размисли по въпроса. Бъде-

ЮДА - ПРЕДАТЕЛЯТ

щата прободена ръка потапя залька и го насочва към Юда. "Каква висока чест ми е оказана!" - си казва той и напуска стаята, натоварен с мисията на живота си. Лунна светлина огрява пътя на предателя. Малко по-късно градината на Гетсимания приема Христос и учениците в прегръдката си. Настават мъчителни часове за земната планета. Нейният Творец, прегърнал студения камък, търси топлината и моли за помощ Този, Който Го е пратил. Моли се за отмяна на отровата, която трябва да погълне. Топлината обаче е хладна, светлината е тъмнина, а болезнено из-

виращата пот от главата се стича, станала на кръв. Последователите спят. Те не знаят. Те не могат да знаят за товара, който Спасителят им носи. Докато тежестта ескалира върху плещите на Твореца, той вече е тук. Юда оглавява шествието, което предвожда. Предателят прави съдбоносна крачка към своя лидер. Целува, с която Го дарява, е пътят към обещаната вечност, а 30-те сребърника вече са безценни. "А защо бяха само трийсет?" - казват си Искариотски. Защото и да бяха четирисет, петдесет, или сто, предателството на Творец е безценно. Когато се обръща

в мрака, вижда как тези, които Го посребряват, отвеждат Спасителя като разбойник. В къщата на първосвещеника Луцифер движи парадата от подигравки в лицето на истинската светлина. Исус е унижен: "Кой Те удари, Господи?" - казват човешките същества, които не знаят какво вършат. Хули, ругатни и обиди се сипят върху Христос - Пътя, истината и животът. "Господи прости им, защото те не знаят какво правят" - промълвява Той и е награден от тях с корона от тръни. В това време верните 11 се разпръсват в гетсиманската пустош. Един от тях три пъти се отрича от това, че Го е

познавал. Смаяният от гледката Юда разбира какво е направил. Тежко му е да осъзнае, че среброто не може да заплати безценната човешка и нечовешка кръв. Болката, осъзнатата вече болка, се настъпя в сърцето, а разумът не може да приеме извършеното предателство. "Съгреших, невинна кръв предадох, вземете си сребърниците обратно!" Отговорът им е дързък и коварен смях. Те дадоха парите, за да получат Христовата кръв, защо да си ги взимат обратно? Безценните трийсет. Предателят побягва. Той вече е неконтролируем, търси място да се скрие и заличи съдба-

та, която го е сполетяла. Последни тъжни спомени за времето, прекарано със Спасителя му, за надеждата, дарена на човечеството, за възкресените мъртви, излекуваните болни и тези трийсет и три години любов, които осакатената земя не е виждала до момента. Юда бързо се приготвя и увисва на въжето - символ на човешката глупост и безсилие.

Искариотски вече го няма, но историческият пример за предателството му остава. След побой и мъчения, както и съд с предопределен изход, загубилите човешкото в себе си хора пращат към "Голгота" Исус с тежък кръст на раменете. Пътят към върха е размисъл за всеки, който вчера е казал "Осанна", а днес "Разпни го". Лобното място е изпълнено с хора, пристигнали с идеята да станат съпричастни към необикновеното разпятие. Със затаен дъх тълпата наблюдава как е разпнат Този, Който възроди надеждата им за вечността. Приканват го да слезе оттам, но Той остава с мисълта за мисията, която трябва да изпълни за тях. Небето почернява, завесата се раздира, земята се поклатва. Краят на агонията пристига, носейки със себе си край на ерата на злото. След три дни Христос възкръсва, но не просто като един от тези, които е възкресил, а в сърцето и живота на всеки, който се ражда. И накрая всеки си задава въпроса: "Какво всъщност вършат човешките същества на земята?" Отговорът е, че те предават и убиват тези, които истински ги обичат.

НАЙ-ГОЛЯМОТО ЧУДО НА СВЕТА

Продължава от стр.1

Но този въпрос, макар и по него да са били изписани много томове, никога не е бил изчерпан докрай.

Как е започнало всичко? Началото е описано в библийската книга Откровение, която ни говори за Агнето, заклано от създаването на света (Откр. 13:8). Божията любов е толкова всеобхватна, че е започнала да планира спасението на човека още преди неговото падение да е станало факт. Тъжната част на историята е описана в Битие 3:1 - нашите прародители Адам и Ева предадоха грешно естество на всички свои потомци. Оттогава "всички съгрешиха и са лишени от Божията слава" (Римл. 3:1). Но Господ изпрати Своя Син, за да промени това паднало естество.

И когато се вглеждаме в падението, разбираме по-пълно възстановяването. Пропадането ни в греха доведе човешкия род до най-тежката възможна катастрофа, по-тежка от тази в Косово, в Чечня или Ирак... Човекът бе изгонен от едемския си дом. Връзката му с Бога бе прекъсната поради непокорството му. Никой не можеше да комуникира с Бога лице в лице. Необходими бяха средства заместители -

пророците, сънищата и виденията, Библията и молитвата... Грешната природа е самата настояща природа на човечеството и днес и тя трябва да бъде променена. Божие Слово сравнява добрите ни дела с дрипи - "... всички станахме като нечист и цялата ни правда е като омърсена дреха;

и всички вехнем като лист и нашите беззакония ни завличат като вятър... (Ис. 64:6). Ако се взрем в тази картина, ще видим, че тя никак не е красива. И колкото по-продължително се вгледаме в нея, толкова повече бихме се ужасили - "струпеи и синини, и гноини рани, нито изстискани, нито превързани, нито омекчени с масло..." (Ис.

1:6). Когато Адам и Ева напуснаха градината, те отне соха със себе си само едно обещание - "Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата" (Бит. 3:15). Този лъч на надежда се пов-

издигна спазването им като самоцелно изискване за спасението ни. Той се сниши, понесе най-оскърбителни, непосилни страдания, за да ни го осигури. Някога, когато една дама чула за първи път историята за кръста, била трогната и потресена до дъното на душата си. Тя промълвила: "Моля Ви, кажете ми, че това не е било действително така! Нали не е било така?" Но то се е случило. Наистина. И затова ние днес живеем с надежда. Ако престанем да говорим за кръста и откритията, до които ни водят размислите над него, ще виждаме пред себе си само един празен гроб, издълбан някога в една скала, но не и събитието, което ни вдъхва увереност. Събитието, което насочва надеждите ни към вечния живот чрез възкресението. Най-голямото чудо на света е било грубо конструирано. Но през вечността спасението постоянно ще го изучават. Те няма да изследват материала, от който е било направено. Няма да се удивляват на неговата конструкция. Самият Творец на вселената ще се разкрива пред тях. И отлиташите години на вечността никога няма да изтрият от паметта ни съзнанието за Неговата безкрайна любов и саможертва.

Християните в САЩ заедно

Според представителите на 34-те църкви във формацията, обединението им ще помогне за по-добро разнасяне на вестта за Христос по света... Само времето ще покаже каква е истината.

Продължава от стр.1

Създаването на формацията вече бе отложено един път в средата на 2005 г., след като водачи на предимно чернокожи църкви изразиха съмнения относно нуждата от още едно екуменическо административно тяло, наред с досега съществуващия в САЩ National Council of Churches (NCC) ("Национален съвет на църквите"). Католическата църква обаче, която е най-голямата християнска деноминация в САЩ, не принадлежи към NCC, а така също и много от евангелско-петдесетните църкви.

В официалното изявление на ССТ, отбелязващо създаването му, се казва, че справянето с ширещата се бедност е основната цел за създаването на формацията. Много е вероятно да се окаже обаче, че тя ще се занимава предимно с бедността в САЩ. Става ясно също така, че сдружението продължава да отправя "топла покана към всички църкви, християнски общества и организации, които биха искали да станат активни участници" в него.

Най-голямото протестантско тяло в САЩ обаче - Южният баптистки конвент с общо членство от 16.3 млн. души - отказа да се присъедини към обединението.

Ecumenical News International
u The Ledger Online